

gaaet saa mange Aar, som der er gaaet, før de sagkyndige have kunnet blive enige om at forelægge noget, som jeg mener der kan være god Grund til at behandle videre, for om muligt at faa noget ud af det. Det er beklageligt, at det har været saa længe. Det er nu om ganske kort Tid 20 Aar siden, den første Kommission blev nedsat for at undersøge Forholdene, og for at se, hvad der kunde gøres for at afhjælpe de værste af de elendige Forhold og de mange Mangler, der fandtes paa Hospitalet og paa Stiftelsen. Og det turde jo nok siges at være en lang Tid, at være 20 Aar om at komme til et endeligt og antageligt Resultat. Der har ganske vist været forelagt Forslag fire Gange her i Tinget, i 1888—89, 1889—90, 1890—91, 1891—92, men disse Forslag have jo alle været af den Beskaffenhed, at de ikke kunde vinde nogen Tilslutning her i Folketinget. Nu skulde man tro, at det foreliggende Forslag var rensat for disse Tilknytninger, der have været tidligere, at man lettere kunde komme ud over det og blive enig om at fremme Sagen.

Det er vel sagtens nok, i hvert Fald for Københavns Vedkommende, særlig Fødselsstiftelsen, der stilles saa store Krav til, og vil man tage Hensyn til, hvad der offentlig og uimodsagt for et Aars Tid siden fremkom i flere af Københavns Dagblade, da maa man ganske sikkert sige, at Forholdene paa Fødselsstiftelsen ere saa skrækkelige og uheldige, saa man næsten kan grues derved. Det kom saaledes en Gang frem, særlig vedrørende de fødende Kvinder paa Fødselsstiftelsen, hvorledes de mange Gange være situerede, naar de kom paa Stiftelsen. De bleve som syge kørte dertil i en Droske, og naar de kom til Stiftelsen, var der ingen Plads. Deres Sygdom var saa vidt fremskreden, at det var umuligt at transportere dem videre, man maatte tage imod dem og besøge det fornødne paa Gangene og i Modtagelsesstuerne, hvorefter man, saa snart man var færdig med det allermeest fornødne, maatte pakke Barnet og Moderen sammen igen for at transportere dem til en Filial. Man kan nok forstaa, at det er ret uheldige, ja skrækkelige Forhold for de stakkels lidende Mennesker saaledes at blive transporterede som syge til en af Filialerne. Naar de saa komme dertil, skulle de selvfølgelig ud af Drosken og op ad de smalle daarlige Trapper, som der i Reglen er, og som mange Gange medføre meget Besvær for dem, der skulle transportere dem og føre dem op. Man kan forstaa, hvor skrækkeligt det maa være for de syge og i Øje-

blikket svage Kvinder. Man paastaar ganske vist, at naar de saa komme paa Filialerne, saa plejes de godt og have det godt, men det er altsaa alt, hvad der ligger forud, der er til Besvær for dem, og efter min Opfattelse ret utilladeligt. Om de nu have det saa godt paa disse Filialer, som der menes, skal jeg lade være usagt, i hvert Fald er det kun en ganske lille og daarlig Erstatning og Betaling, der bliver givet for disse Patienter paa Filialerne. Der bliver saa vidt mig bekendt betalt 9 Kr. for 14 Dages Ophold for Sygepleje og Ophold, kort sagt for alt, hvad dertil hører, og det skal ikke friste nogen til at være særlig opmærksom lige over for de syge, det maa være humane Følelser, der gøre sig gældende, Godhed hos de Folk, der have Filialerne, der forårsage, at Patienterne have det godt.

Det forekommer mig, at man af denne korte Skildring af disse uheldige Forhold med Hensyn til fødende Kvinder kunde have nogen Grund til at være betænkelig ved at skyde denne Sag ud i Fremtiden. Det er jo ikke alene for de syge og lidende, at det er galt fat paa Hospitalet, men ogsaa for Betjeningen og Personalet derude, saavel for Jordemødrene og Sygeplejerskerne som for Lægerne og kort sagt for alle de, der arbejde paa Hospitalet, ere Forholdene jo utilladelig slette. Der findes jo som oftest ingen Plads, naar der er stærkest Efterspørgsel. Jeg kan derfor ikke andet end vedblivende beklage, om denne Sag skulde lægges til Side og ikke fremmes. Den eneste Grund, man kunde tænke sig hertil, maa sikkert være af politisk Art. Maaske maa det ikke være den nuværende ærede Minister givet at gennemføre denne Sag, det er jo muligt, og det kan ogsaa være, at det kan være rigtigt, storpolitisk set, men det er dog sørgeligt, at nu ikke alene de friske og sunde skulle lide under de uheldige politiske Forhold, hvorunder man befinder sig, men ogsaa de svage og elendige.

Jeg tror dog, der er nogen Grund for det høje Ting til at tage dette under Overvejelse. Jeg tror, der er Grund til at gøre en Undtagelse med Hensyn til Behandlingen af det foreliggende Forslag. I hvert Fald har jeg ikke villet undlade at ledsage Forslaget med nogle velvillige Bemærkninger. Jeg tror, man gør forkert, hvis man ikke fremmer Sagen i Tide. Jeg tror, at de elendige Forhold derude ville forværres efterhaanden, som Tiden gaar, i Forhold til hvad de ere nu. Det er jo givet, at jo større Københavns Befolkning